

blemer. Derfor ville jeg bringe det emne ind, også fordi det ikke var en del af udenrigsministerens tale.

Så er der spørgsmålet om arbejdstagerrettighederne, og i den forbindelse er jeg enig med Venstres ordfører, fru Charlotte Antonsen, i, at det arbejdsmarked, vi kender i dag i Danmark på godt og ondt, jo er resultatet af ganske mange års udvikling. Når vi kommer og stiller krav til ulande om, at de skal have arbejdsregler ligesom de danske, før vi vil handle med dem, er det derfor udtryk for den mest ekstreme form for arrogance, og derudover er det altså med til at indføre en teknisk handelshindring, fordi de lande naturligvis ikke har mulighed for at tage sådan nogle kvantespring med så kort varsel. Derfor skal vi være fleksible og erkende, at ikke alle ulande kan have arbejdstagerrettigheder på niveau med de danske.

Så er der spørgsmålet om miljøområdet, og i stedet for at misbruge miljøet som argument for at holde varer ude fra vore markeder er det vores opfattelse, at man i stedet skal bruge ressourcer på at hjælpe ulandene og udviklingslandene i det hele taget til at undgå nogle af de miljømæssige blindgyder, vi i Danmark og i Vesteuropa har været inde i.

Så er der spørgsmålet om, hvordan vi i øvrigt skal forholde os i Danmark. Her er det jo en udpræget holdning, ikke mindst her i Folketinget, at vi har en eller anden pligt til altid at gå foran, og lad os da endelig gøre det. Men vi skal ikke gøre det, hvis resultatet er, at danske virksomheder lukker, fordi de mister marked, mens forbrugerne oplever, at der stadig er varer på hylderne – men vel at mærke importerede varer og varer, som er fremstillet under forhold, som dyreetisk eller miljømæssigt faktisk er til skade for det globale system. Derfor er det en balancegang mellem på den ene side at erkende, at den globale frihandel er til fordel for alle, og på den anden side erkende, at den danske placering også kræver, at vi benytter os af rettidig omhu.

Jeg skal til sidst sige, at af de to forslag til vedtagelse, der er stillet, kan vi i Frihed 2000 støtte den, der ligger fra flertallet af partier, og ikke støtte det forslag, der ligger fra Enhedslisten.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg synes, der var en enkelt misforståelse i hr. Kim Behnkes indlæg, hvor han gjorde spørgs-

målet om at gøre arbejdstagerrettigheder til en del af forhandlingsrunden til noget, der ifølge ham indebærer, at vi krævede, at lande, vi handler med – altså fattige ulande – skulle have regler for arbejdsvilkår, der er mægtige til vore egne. Det er der jo på ingen måde tale om. Der er tale om, at vi foreslår, at man anerkender forskellige principper i internationale aftaler i ILO-regi, og at man f.eks. helt grundlæggende fastslår, at lande, vi handler med, skal give deres lønmodtagere ret til at organisere sig, give dem ret til at være medlemmer af en faglig organisation og derigennem slås for at få en højere løn og bedre arbejdsvilkår, efterhånden som økonomien i samfundet tillader det.

Jeg går ud fra, og jeg håber – men det vil jeg gerne spørge om – at hr. Kim Behnke egentlig er enig i, at det ville være godt at sikre organisationsfriheden via det internationale handels-samarbejde.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

I Frihed 2000 har vi af indlysende grunde intet imod den frie ret til at organisere sig – vi kunne så drømme om den dag, det også gælder i Danmark – men det, der jo ofte bliver brugt som argument, i hvert fald i den offentlige debat, er, at hvis ting, som er produceret i ulande, ikke er fremstillet under vilkår, der er lig med de danske, er der tale om social dumping.

Jeg er fuldstændig enig med SF i, at de lande jo naturligvis ikke kan tage det kvantespring, og det var også mit udgangspunkt. Men der er også forskel på, hvilke ferierettigheder der f.eks. skal være. Der er jo ikke meget vundet ved at give fattige mennesker i ulandene ferie, for hvad skal de bruge den ferie til? De mennesker har brug for at kunne arbejde for at skabe økonomi for sig selv og skabe økonomi for deres land, hvorimod vi er så privilegerede i den del af verden, hvor vi lever, at vi har råd til at bevilge hinanden længere og længere ferie.

I Frihed 2000 har vi den opfattelse, at tingene skal foregå med den rette hastighed, og vi skal ikke være arrogante over for ulandene og påstå, at det system, vi har, er verdens bedste, for det er der ingen der siger det er, og slet ikke når tingene skal kunne fungere under geografiske forhold, der er ganske forskellige fra dem, vi kender i Danmark. Vi skal ikke misbruge begrebet social dumping til at hindre ulandene i at få et marked for deres produkter, for hvis ikke de har et marked for deres produkter, får de al-